

dommeligt at se en dansk Regering, som holder Danske ude fra Nordlesvig, men aabner Favnen for russiske Bolschevikker!

Men saa siges der ofte: Men vi har opnaaet *Mestbegunstigelse!* Da vi nu stadig erfarer og har erfaret det for ganske nylig af den højtærede Udenrigsminister, at den Traktat, her er sluttet, er den bedste af alle Traktater, der er sluttet med Rusland, er vi jo de mest begunstigede, og hvad Interesse har vi saa i en Mestbegunstigelsesklausul? Det formaar jeg ikke at se. Stiller man Sagen paa Spidsen, kunde man sige, at vi *kunde* ikke opnaa en Traktat med større Begunstigelse, for vi har naaet Toppunktet. Hvad vil nu egentlig Mestbegunstigelse sige? Det vil sige, at naar andre bagefter ogsaa faar Begunstigelser, som virkelig er Begunstigelser, faar vi i Kraft af denne Mestbegunstigelsesklausul dem ogsaa. Oversat paa almindeligt Dansk: Vi haaber paa, at nogle, der kommer efter os, er fiffigere end vi og opnaar virkelige Begunstigelser, og naar det sker, skal De se, saa opnaar vi de samme Begunstigelser. Men det, som Situationen peger i Retning af, saaledes som den ser ud, er jo det stik modsatte.

Man har under hele denne Sags Behandling peget paa den i Folketinget i December 1921 vedtagne Dagsorden som formentlig forpligtende til nu at vedtage Traktaten, men i denne staar der jo, at „Fremme af danske økonomiske Interesser i Rusland er et vigtigt Maal for dansk Udenrigspolitik“. Ja, i Sandhed, Fremme af danske økonomiske Interesser i Rusland er et vigtigt Maal for dansk Udenrigspolitik, og jeg maa sige vedblivende, desværre, at det er et vigtigt Maal for dansk Udenrigspolitik, *ogsaa* naar denne Traktat er traadt i Kraft, et Maal, der ikke er naaet. Da disse Ord blev skrevet og vedtaget, tænkte man vel for øvrigt — den Sætning, jeg citerede, er nemlig stillet i Spidsen — først og fremmest paa de *Fordringer*, vi har. Det er vel denne Fremme af danske økonomiske Interesser i Rusland, som det først og fremmest gjaldt om at varetage. Her har man imidlertid ganske roligt opgivet Ævred. Man har taget et Forbehold, et Forbehold, som er til at smile ad, og som Bolschevikkerne ganske sikkert smiler ad, og jeg er overordentlig bange for, at det nok skal vise sig bagefter, at det kan fortolkes saadan, at naar man nu har indladt sig med dette Styre uden at gøre disse Fordringer gældende, men blot har taget en

Smule Forbehold, saa har man dog, hvis jeg maa bruge et af de Udtryk, som er blevet gængse i denne Sammenhæng, vist *de facto* opgivet Fordringerne — og det er vist ogsaa det, der interesserer Bolschevikkerne, at man *de facto* opgiver Fordringerne.

Nu kunde man spørge, hvilke *Konsekvenser*, indenrigspolitiske og udenrigspolitiske, den politiske Situation, der nu er i Færd med at blive tilvejebragt, vil føre med sig. Den højtærede Udenrigsminister har jo i Stedet for at konferere med det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, foretrukket, hvad jeg maaske kan kalde sine socialdemokratiske Venner. Det Parti har jo vist sig at have saa stor Interesse for hans Privatliv, at jeg godt kan forstaa, at han maaske venter en vis øm Deltagelse derfra, som vi ikke i samme Grad er i Stand til at vise. Det konservative Partis Ordfører i Folketinget, Dr. Fraenkel, pegede paa, hvor svært man fra Regeringens og fra Venstrepartiets Side overhovedet har ved at huske paa, at den Politik, der føres, er en saadan, at vi er *to*. Der fortælles om vor berømte Landsmand Georg Brandes, at han en Gang havde en Ministerfrue til Bords, og denne Ministerfrue havde ikke haft Lejlighed til i sit tidligere Liv at sysle meget med litterære Sager, men mere med sit Hus og sit Køkken; hun var altsaa en hæderlig dansk Husmoder, som Politikens Hjul nu havde hævet til denne høje Stilling. Denne Dame bebrejdede vor berømte Landsmand, at han havde skrevet et Stykke, der hedder „Et Besøg“, et Stykke, der f. Eks. ikke ganske vilde passe med den Opfattelse, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) har af, hvorledes Stykker maa være, der optages paa det kongelige Teater. Da saa Doktoren gjorde opmærksom paa, at det ikke var ham, der havde skrevet Stykket, men Broderen, sagde hun højst forfærdet: „Men er I da *to*?“ Vi her i Tinget har jo længe vidst og har længe glædet os over, at der var *to* — men saadan er det ogsaa her: der er *to*, Venstre og Konservative, og alligevel spørger den højtærede Udenrigsminister forbavset i dette Tilfælde: „Er I da *to*?“ Ja, det er netop Tilfældet, vi er *to*.

Hvis man saa spørger om de indenrigspolitiske Konsekvenser, vil jeg sige: Det er jo meget sandt, at da det blev bekendt, hvorledes Stillingen var i det udenrigspolitiske Nævn, blev forskellige konservative Politikere Genstand for befippede Interviews fra Venstrejournalister